

Puterea crucii

„Repede, repede, se închid porțile cetății! Fugiți la paznici! Să păzească ieșirile și să nu lase pe nimeni să treacă, până n-am terminat cu străinii!”

Această veste a străbătut într-o zi străzile cetății Hyderabad.

Ne aflam într-o călătorie pentru Evanghelie în India Britanică, în statul Hyderabad, primul care fusese făcut, de fapt, prin imperiul lui Nizam.

Fusesem pe drum de dimineața devreme, propovăduind în orașe și sate vestea bună despre Isus, până când am ajuns în fața porților capitalei, către prânz, când este cel mai cald ziua, unde ne-am montat tabăra în afara porților cetății.

Spre ora trei după-amiază, cele patru ajutoare băștinașe ale mele au intrat în oraș și ofereau pe străzi părți din Scriptură și tractate de cumpărat. Voiam să-i urmez de îndată ce arșița va fi scăzut puțin. Când am intrat pe poartă, prietenii mei veneau spre mine, alergând, în urma lor o mulțime care striga și ocăra. La întrebarea mea – eu mă întrețineam cu credincioșii mei prieteni în limba tamilă, care nu era înțeleasă de către mulțime – am aflat că era primejdios să faci ceva în interiorul orașului. Mi-au povestit că imediat după ce vânduseră mahomedanilor și hindușilor câteva Evanghelii și scrieri, s-a produs o agitație mare. Întrucât unele volume erau legate în pânză-carton gălbui de culoarea pielii, conducătorii mahomedani i-au avertizat public pe credincioșii lor prin soli trimiși pe străzi, să nu atingă cărțile, deoarece sunt legate în piele de porc. În același timp, brahmanii au trimis cât mai repede la hinduși și au pus să li se spună să se păzească de a se întina prin cărțile care sunt legate în piele de vițel, pielea vacii sacre. Astfel că nu se terminase repede numai cu vânzarea, ci și mulțimea fusese ațâțată să-i gonească din oraș pe vestitorii dumnezeilor străini.

„Ați vorbit cu oamenii și le-ați spus despre Isus?”, m-am informat eu.

„Nu, am vândut numai câteva cărți și tractate.”

„Atunci trebuie să li-L propovăduim acum înainte de toate pe Isus. Eu, în orice caz, voi merge în piață și voi încerca să vorbesc acolo oamenilor. Vă este permis să alegeți dacă vreți să veniți și voi sau nu.”

„Vom merge cu tine”, au declarat cei patru băștinași ai mei într-un singur glas.

Mulțimea se oprise și când l-au auzit pe străin vorbind într-o limbă de neînțeles pentru ei, se comportaseră calm, așteptând curioși lucrurile care se vor întâmpla mai departe. Liniștiți, cu pași măsurati, am mers pe străzile care duceau spre piață, unde se încrucișau străzile principale. Mulțimea ne urma și creștea tot mai mult și mai mult. Și dintre conducătorii brahmani și mahomedani se alăturau mulți alaiului, evident curioși, ce putea să plănuiască străinul așa de îndrăzneț, care suia strada înaintea tuturor. Piața era în centrul orașului și era parțial umbrită de un acoperiș mare, susținut de coloane zidite. Am urcat treptele, în timp ce spuneam tovarășilor mei în tamilă:

„Sprijiniți-vă cu spatele de coloane, ca nimeni să nu poată să vă atace din spate. Fiți cu ochii pe toți și nu trădați niciun fel de teamă! Domnul este de partea noastră.”

Din locul nostru puțin înălțat puteam să vedem că trei dintre cele patru porți ale orașului erau deschise, dar în fiecare îl vedeam pe păzitorul înarmat al porții, șezând sub arcada porții.

Apoi m-am întors către mulțime și m-am adresat politicoș în limba telegu, pe care o înțelegeau toți. Răspunsul lor arogant a sunat așa:

„Părăsește imediat orașul nostru!”

„Prietenii”, am continuat eu pe un ton îmbunătățit, „am venit de departe ca să vă aduc o veste bună, binefăcătoare. Îngăduiți-mi numai să v-o spun în cuvinte scurte. Cererea voastră de a părăsi orașul o voi asculta apoi imediat.”

„Nu”, a răsunat înapoi, refuzând, evident și din gura unor conducători, „nu dorim să te auzim.”

Nu ne scăpase că din mulțimea agitată, mai mulți adunaseră în hainele lor un număr de pietre cu care era strada pavată; cu ce scop, nu era greu de ghicit.

„Nu avem intenția să-i supărăm pe zeii voștri”, m-am adresat eu iarăși oamenilor, cât de prietenos a fost posibil. „Vrem numai să vă transmitem o veste.”

În clipa aceasta a venit ordinul: Închideți porțile! Afară cu solii dumnezeilor străini!”

„Aruncă tu prima piatră, eu o voi arunca pe a doua”, l-am auzit pe unul șoptindu-i vecinului său. Dar eu eram ferm cu ochii pe toți cei înarmați cu pietre și sub privirile mele severe, fiecare se temea să facă începutul. Am simțit în clipa aceasta primejdioasă așa de limpede prezența Domnului, ca și când El Însuși stătea lângă mine și spunea, punându-mi mâna pe umăr: „Eu sunt cu tine. Ți voi spune ce să vorbești.” Pentru siguranța mea personală nu aveam nici cea mai neînsemnată teamă. Toate gândurile mele erau îndreptate spre cum să le aduc acestor oameni mesajul mântuirii lui Dumnezeu?

„Fraților”, am început eu din nou cu o rugăciune scurtă în sus „nu ca să vă insult dumnezeii am făcut acest drum lung la voi; departe de mine! Am venit mai degrabă ca să vă transmit o veste minunată de la un Împărat care este mai mare și mai puternic decât Nizam al vostru; și am venit la voi ca să vă povestesc o istorie, așa de plăcută și de frumoasă, cum urechile voastre încă n-au auzit niciodată. Dar văd că majoritatea dintre voi nu vor să audă povestea mea.” Aici am făcut o pauză. Oamenii puteau să creadă că eram pe cale să cedez și s-au comportat liniștit.

„Totuși”, am continuat eu, „văd aici cinci bărbați în fața mea, care sigur sunt pregătiți să mă asculte. Vreți, vă rog, voi, ceilalți, să pășiți puțin înapoi? Vreau să le povestesc celor cinci bărbați, care vor să mă asculte, de ce am venit aici și care este mesajul meu. După aceea puteți să mă lapidați. Atunci nu mă voi mai împotrivi vouă, ci mă voi da cu totul în mâna voastră.”

În tot acest timp observasem exact mimica celor care stăteau în fața mea și am luat hotărârea. În mulțime se recunoșteau cinci fețe cinstite, care, indiscutabil, nu consimțiseră la insultele cu care fuseserăm copleșiți și nu păreau să fie de acord cu comportamentul compatrioților lor.

„Tu, frate, cel cu turbanul tivit cu roșu”, m-am adresat unui brahman venerabil, care stătea printre oamenii din dreapta mea, „nu-i așa că tu vrei să auzi minunata mea poveste, înainte să fiu omorât cu pietre? Spunem numai liber și deschis că așa este, căci în afară de tine mai văd încă alți patru care doresc de asemenea să audă povestea mea.”

„Ai dreptate, aș vrea cu plăcere să știu ce comunicare ai să ne faci”, a răspuns cel întrebat, pe un ton curajos și prietenos.

„Și tu, frate, cel cu turbanul împodobit cu aur, din stânga mea”, m-am adresat unui al doilea brahman, „și tu vrei să mă auzi; la fel și tu, cu turbanul galben, și tu, cel cu turbanul tivit cu maro, și tu, cu turbanul roz.”

Îi judecasem corect pe acești cinci bărbați. Ei toți erau de acord de bunăvoie să mă asculte. Erau curioși ce mesaj aveam de anunțat.

„Acum, voi cinci, vă rog, vreți să veniți puțin mai în față”, i-am rugat eu, „căci numai vouă vreau să vă povestesc istoria mea?! Voi, ceilalți, dați-vă înapoi! Pășiți toți înapoi! De îndată ce mi-am spus povestea celor cinci bărbați, puteți să veniți și să mă lapidați, cum v-am spus deja.”

Cei cinci au venit în față și s-au așezat în semicerc în jurul meu, în timp ce ceilalți păseau înapoi, ezitând puțin. Intenționat îmi alesesem numai brahmani, în speranța că pe aceștia îi voi putea câștiga mai repede.

„Fraților”, le-am spus, coborându-mi puțin glasul, ca numai ei să mă înțeleagă, „ce cântec obișnuiți să cântați când mergeți la râu pentru scăldatul zilnic? Nu este acesta:

„Papohan, papakarmahan, papatma papa sambhavaha. Trahi mam, Krupaya Deva, Scharan gata vatsala?”, am întrebat eu, fredonând încet cuvintele în sanscrită. Și nu înseamnă aceasta”, am continuat eu în telegu:

„Sunt un păcătos, acțiunile mele sunt păcătoase, sufletul meu este păcătos. Tot ce-mi aparține este pătat cu păcat. Ia Tu, O, Dumnezeu, Tu, care ești îndurător față de cei care își găsesc refugiul la Tine, ia-mi Tu păcatul?”

Cei cinci brahmani au fost imediat câștigați. Cineva care cântă corect „Vedas” și „Mantras” al lor, pe acela îl privesc și îl tratează cu respect.

Dar știți voi și în ce fel poate Dumnezeu să facă ce cereți voi de la El?” am întrebat eu.

„Știți voi cum poate El să ia povara păcatelor noastre și să dăruiască odihnă?”

„Nu”, au spus ei „N-o știm. Dorim s-o aflăm.”

„Eu o știu. Eu am învățat să cunosc această minunată taină. Să v-o spun?”

„Da, frate, spune-ne ce știi despre aceasta.”

Mulțimea care privea cu uimire că brahmanii se întrețineau serios și plini de respect cu străinul, păstra și mai mare liniște decât înainte și se înghesuia involuntar mai aproape, ca să ne înțeleagă cuvintele.

„Mergeți înapoi! Mergeți înapoi!”, le-am strigat eu. „Numai acestor cinci le voi povesti istoria mea. Dacă îi ascultați pe alții, o faceți pe propria voastră răspundere. Mergeți înapoi și lăsați-mă să vorbesc netulburat cu aceștia cinci.”

Cu aceasta am obținut ca ei să devină și mai dornici să asculte ce vorbim noi.

„Fraților”, am continuat eu, adresându-mă din nou brahmanilor mei, „este posibil să ne ispășim păcatele prin propriile noastre acțiuni? Putem noi prin pelerinaje obositoare, chiar și la cele mai sfinte dintre toate locurile voastre sfinte, să schimbăm această natură păcătoasă, pe care voi o deplângeți în cântecul vostru? Nu cântă chiar propriul vostru poet de limbă telegu, Vemana:

„Musulmanul care merge în pelerinaj la Tirupati, nu devine prin aceasta un sfânt al casei lui Shiva. Un câine va deveni vreodată leu, dacă se va scălda în Gange? Nici Benares nu transformă o femeie infidelă într-o soție pură și credincioasă”?

Când au auzit un cântec cântat în propria lor limbă, cei care stăteau în spate s-au înghesuit și mai aproape. „Nu, fraților, nu prin acțiuni exterioare, și chiar dacă ar fi cele mai mari eforturi

din partea noastră, putem să ajungem la un acord cu Dumnezeu. Nu spune iarăși iubitul vostru Vemana:

„Nu pentru că tu traversezi un pământ pustiu ajunge inima ta la odihnă,
Nici prin scăldatul tău în râu, prin pelerinajul tău la altar;
Tu trebuie să-ți faci inima curată; apoi, și numai apoi
Îl vei vedea pe cel pe care niciun ochi nu l-a văzut și-ți vei cunoaște împăratul!”?

Dar cum pot fi făcute inimile noastre așa de curate, încât să-l putem vedea pe Dumnezeu? Eu am cercetat această taină minunată. Auziți-o!

Și apoi le-am povestit întâmplarea întâmplărilor: întâmplarea despre dragostea răscumpărătoare. Încet și imperceptibil mi-am ridicat glasul, până am vorbit tare, într-o limbă telegu sonoră, care răsună deslușit în cele trei străzi care dădeau în piață, așa că toate cuvintele mele se puteau înțelege. Pe când povesteam că El fusese lepădat de cei la care venise să-i salveze și am declarat că Isus a îndurat greul chin al morții și pentru ei, care locuiau aici, în îndepărtata Indie, am văzut curgând lacrimi și picurând pe pavajul din care tocmai smulseseră pietrele ca să ne lapideze. Observasem deja la începutul povestirii mele, cum lăsau pe furiș să cadă la pământ pietrele adunate, se îndreptau și îmi urmăreau atenți cuvintele.

Și cum mai ascultau când le vorbeam mai departe despre dragostea lui Dumnezeu, revelată în Isus!

„Și acum”, am spus, când ajunsesem la sfârșit, „povestirea mea s-a terminat. Acum puteți să mă lapidați; nu mă împotrivesc vouă.”

„Nu, nu”, au strigat ei, „nici nu ne mai gândim să te omorâm cu pietre. Noi nu știam al cui mesager erai și ce fel de mesaj aveai să ne comunici. Aceste cărți povestesc despre minunatul Răscumpărător?”

„Da”, am răspuns eu, ținând în sus un volum mic, „cărțica aceasta conține toată istoria vieții Sale pe pământ, a morții Sale și a învierii Sale biruitoare.”

Punguțele cu bani au fost scoase și curând au fost vândute nu numai toate volumele cu Evanghelia după Luca, pe care le aveam, ci și toate celelalte Evanghelii și tractate pe care le aveam la noi au fost cumpărate. După aceea a fost numită o delegație cu cei mai buni dintre oamenii lor, ca să ne însoțească înapoi la tabăra noastră.

Într-adevăr, istoria de la cruce nu și-a pierdut puterea. **Predicați-o, fraților, pretutindeni și oricând!** Predicați-o în străinătate și acasă, în locuințele voastre, predicați-o cu limbi de foc și inimi care ard în dragostea cuceritoare, mângâietoare a lui Dumnezeu!

(Din jurnalul unui misionar.)

Titlul original: „Die Macht des Kreuzes”
din *Samenkörner (Neue Folge 31)* 1937, pag. 250-259.